

Jaap en Greetje Nienhuis koesteren hun koeien

Elke keer benieuwd wat er komt

De 65 zijn ze al gepasseerd en het melken laten ze aan een medewerker over, maar aan stoppen denken Jaap en Greetje Nienhuis nog niet. 'We hebben de koeien zelf gefokt, ze allemaal zien opgroeien. We doen ze niet zomaar weg.'

tekst Inge van Drie

Het is een van de eerste dingen die Greetje Nienhuis 's ochtends doet: controleren of er een tochtige koe is. 'Op een grupstal is dat lastig te zien, maar Greetje heeft er een fijne neus voor', vindt Jaap Nienhuis. Samen houden Jaap (69) en Greetje (69) in het Groningse Zuidwolde zo'n dertig koeien. 'Van oorsprong hebben we een gemengd bedrijf, maar door de passie van mijn vrouw is het vee altijd gebleven', vertelt Jaap. 'Melken vind ik best leuk, maar voor fokkerij heb ik het geduld niet. Die laat ik met een gerust hart aan mijn vrouw over.' Zelfs toen Greetje in 2003 met een gebroken enkel

in het ziekenhuis belandde. 'Dan belde Jaap me 's ochtends om acht uur als er een tochtige koe was. Ik keek dan even op de stierenkaart – die had ik mee naar het ziekenhuis genomen – en gaf aan Jaap door welke stier hij moest gebruiken. Ik vind fokkerij leuk, ik ben elke keer benieuwd wat eruit komt.' Ze maakten genoeg bijzondere momenten mee met hun koeien. 'We hebben een drieling gehad, een tweeling waarvan de een rood en de ander zwart was en twee honderdtonners', somt Greetje op. Bijna nam ook een van hun koeien deel aan een dochtergroep. 'Onze Kyliandochter viel net af omdat ze niet rood, maar zwart was. Maar het was al leuk dat ze bij haar kwamen kijken.'

Trots op tientonner

Het meest trots zijn de Groningse melkveehouders op die ene koe die 10.000 kg vet en eiwit haalde: Maaike 44 (v. Galazon). Haar foto heeft een plek in de hal gekregen, net als de krans en het lint die ze om kreeg tijdens de huldiging. En niet te vergeten haar horens. 'Maaike was onze laatste koe met horens', zegt Greetje. 'Ze is geboren op de dag

dat ik vijftig werd en er is nooit een dierenarts bij haar geweest', herinnert Jaap zich. Mede dankzij hun goede verzorging sleepte Maaike in mei 2009 het predicaat tientonner in de wacht. 'Op het eind werd Maaike stram. Daarom lieten we haar los in de schuur lopen, vier jaar lang. Ze liep van het kuilgras naar de kruiwagen met biks, ze bediende zichzelf. En de schuurdeuren konden we gerust openlaten, ze liep niet weg', vertelt Greetje en Jaap voegt toe: 'In haar laatste lijst is ze zeven jaar lang aan de melk geweest. In die tijd gaf ze nog 50.000 kg melk. Op het laatst kochten we pulpbrok en luzernebrok speciaal voor haar. Ik heb zelfs de zeis gepakt om wat van dat mooie voorjaarsgras voor haar te maaien. Zo heeft ze het gehaald.'

Alleen op zondagmorgen melken ze nog zelf – vanwege hun gezondheid neemt een vaste medewerker al vijftien jaar lang de andere melkbeurten voor zijn rekening. Maar stoppen? Daar denken ze nog niet aan, zegt Greetje resoluut. 'We hebben de koeien zelf gefokt, ze allemaal zien opgroeien. We doen ze niet zomaar weg. Bovendien, zo blijven we nog in de running.' |

Foto boven: met de hand houdt Greetje de dieradministratie bij
Foto midden: tientonner Maaike, de laatste koe met horens
Foto onder: Jaap en Greetje melken rode en zwarte koeien
Foto links: de koeien staan 's winters op de Friese grupstal

